

Arrest

nr. 302 121 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Saracha, district Behsud in de provincie Nangarhar. Uw oudere broer S. was werkzaam als commando voor het Afghaanse leger en later ook binnen een privémilitie die opgericht werd door president Ghani.

Wanneer uw broer op verlof en bij jullie thuis was dan was u altijd bij hem als bodyguard. Na de val van de regering in augustus 2021 hoorde uw familie niets meer van hem en ging u naar het huis van uw oom. Omdat de situatie in het land steeds erger werd, regelde hij een smokkelaar voor u. Twee of drie dagen later verliet u het land. Aangekomen in Iran kreeg u te horen dat uw drie maternale ooms K., H. en M. doodgeschoten waren door de taliban. Uw maternale oom K. was werkzaam als chauffeur en bodyguard voor de ex-burgemeester van Nangarhar en uw maternale oom H. was werkzaam bij de grenspolitie. Na een reis van ongeveer zeventien maanden kwam u toe in België op 22 mei 2022 waarna u op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw broer.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: de taskara van uw vader; de taskara van uw oom K.; de e-taskara van uw broer S. uitgegeven op 28 juni 2021; de bankkaart van S.; een militaire identificatiebadge van uw broer S. geldig van 17 januari 2016 tot 17 januari 2019; een certificaat van uw S. waaruit blijkt dat hij een commandotraining doorlopen heeft van 01/12/1394 (= 20 februari 2016) tot 12/03/1395 (= 1 juni 2016) dewelke hij met succes afgerond heeft; een registratiedocument van Special Military Operations Division die mogelijks de achterkant van het certificaat kan zijn; twee foto's van de begrafenis van uw vader; vier foto's van uw broer met zijn collega's; een foto van uw broer; drie foto's van uw ooms; een foto van uw oom K. en u; en drie foto's van de lichamen van uw overleden ooms.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Zo kon u geen identiteitsdocument voorleggen. Voorts kan er op gewezen worden dat u sinds uw aankomst in Europa voortdurend verschillende leeftijden heeft opgegeven. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Bulgarije 2000 als geboortjaar opgaf. In Frankrijk werd zowel geboortjaar 2002 als geboortjaar 2003 genoteerd. In België stelde u dan weer relatief concreet dat u zeventien jaar en twee maanden oud was (MENA-fiche, p. 4), waardoor 31 maart 2005 genoteerd werd als uw geboortedatum en u aldus als minderjarige werd geregistreerd. Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na een leeftijdsonderzoek op datum van 25 mei 2022 in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) bleek dat u een leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van twee jaar. U was aldus wel degelijk reeds geruime tijd meerderjarig bij uw aankomst in België. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit. Dat u dit niet deed, blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat u bij uw aankomst in België, ofschoon u verklaarde dat u destijds 17 jaar en 2 maanden oud was, aangaf dat uw vader reeds negentien jaar geleden overleden was. Dit houdt logischerwijs geen steek. Deze vaststellingen met betrekking tot uw leeftijd en de afwezigheid van uw taskara doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en zetten uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

U vreest gedood te worden omwille van de job van uw oudere broer S.. Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd om het profiel van uw broer bij het Afghaanse leger aannemelijk te maken. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden in het Afghaanse leger, wat opmerkelijk is gezien u verklaart dat uw broer heel lang geleden begonnen is met zijn werk voor het leger (NPO, p. 8). Bovendien had hij op een jaar tijd veertig tot vijfenveertig dagen verlof en dan woonde hij bij jullie thuis (NPO, p. 14). U stelt zelfs dat u tijdens zijn verlof van vijf à zes dagen altijd bij hem was als bodyguard (NPO, p. 8 en 11). Daarnaast belde uw broer vaak naar huis van op zijn werkplek (NPO, p. 14). Gelet op het veelvuldige contact tussen u en uw broer kan minstens een basiskennis van zijn werk verwacht worden. U zegt dat uw broer bij het leger werkte en daarna als commando kon beginnen. Zo was hij drie maanden aan het vechten in de provincie Kunduz, waarna hij

een andere opdracht kreeg in de provincie Wardak en daarna ging hij naar Kaboel (NPO, p. 7 en 13). Op zijn laatste werkplek werkte hij volgens uw verklaringen voor commandant Al Haddad voor een privé-militie (NPO, p. 8). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, zegt u dat hij op de drie voormelde plaatsen heeft gewerkt en dat er overal in Afghanistan gevochten werd tegen de taliban (NPO, p. 13). Dat was het verhaal doch specifieke vragen mochten gesteld worden, voegt u eraan toe (NPO, p. 13). Gevraagd wat uw broer precies moest doen bij het leger, antwoordt u in algemene termen en zegt u dat hij de taak probeerde te doen die hij had gekregen van het leger, dat hij probeerde te werken voor de overheid en dat hij altijd aan het vechten was tegen de vijanden van het land (NPO, p. 13). Gevraagd wanneer uw broer begonnen is bij het leger, zegt u dat het heel lang geleden was en dat hij daarna aan het werk was voor commandant Haddad (NPO, p. 8). Gepeild naar zijn aantal dienstjaren voor het leger, ontwijkt u de vraag en zegt u dat als hij naar huis kwam uw mama altijd zei dat hij niet moest terugkeren omdat hij altijd op gevaarlijke plaatsen zoals in Kunduz was en dat uw mama hem tegen hield om te gaan (NPO, p. 8). Gevraagd naar zijn chef, zegt u eigenlijk niet te weten wie zijn baas was (NPO, p. 13). U herhaalt dat hij gewerkt heeft in Wardak, Kaboel en Kunduz en geeft bijkomend de naam van zijn ploeg (kandak) (NPO, p. 7). Gevraagd naar zijn rang, ontwijkt u echter eerst de vraag en zegt u dat hij ergens aan het werk was voor het leger en daarna werkte als commando (NPO, p. 13). Opnieuw gevraagd naar zijn rang, zegt u niets te weten over zijn rang, maar wel welk soort wapen hij had want het was bij hem (NPO, p. 13). Over zijn uniform zegt u dat het een groene kleur had en hij een rode pet op had (NPO, p. 13-14). U voegt er aan toe dat u veel foto's van uw broer en zijn kleren had, maar deze thuis evenwel bent kwijtgeraakt (NPO, p. 14). Ofschoon u aangaf dat specifieke vragen gesteld mochten worden blijkt aldus dat u weinig concrete kennis met betrekking tot het werk van uw broer heeft. Dat u slechts een zeer beperkte kennis in dit verband bezit doet afbreuk aan uw bewering daadwerkelijk een broer te hebben die tot aan de machtsgreep van de taliban in dienst was bij het Afghaanse leger.

Daarnaast blijkt u niet in staat om meer te vertellen over de activiteiten van uw broer bij het leger. Zo zegt u dat de job van uw broer voor hem zelf duidelijk was, maar u niet weet wat hij ongeveer aan het doen was (NPO, p. 13). Gevraagd naar verhalen over het werk van uw broer, zegt u dat hij niets vertelde over het werk, maar u wel toonde hoe men een wapen schoonmaakt (NPO, p. 14). Doorgevraagd of hij niet tijdens zijn verlof verhalen vertelde, stelt u dat hij thuis niets vertelde over het werk aangezien uw mama altijd tegen zijn werk was omdat zij niet wou dat uw broer ging werken (NPO, p. 14-15). Gevraagd om toch eens een verhaal te vertellen over het werk van uw broer, antwoordt u dat u alles verteld heeft en u ook de bewijzen meegebracht heeft (NPO, p. 15). Aangespoord om toch meer te vertellen en gevraagd naar zijn precieze werkzaamheden in Kunduz, antwoordt u louter dat hij in Kunduz was om te vechten. Opnieuw gepeild naar wat hij precies deed in Kunduz, zegt u dat hij aan het vechten was tegen de taliban en dat zijn ploeg een oproep kreeg van Kaboel en dan moesten zij met twintig voertuigen gaan en vechten tegen de taliban: het was altijd vechten met tanks via de grond en via de lucht, zo stelt u. Gevraagd wat uw broer precies deed bij zo'n missie, stelt u ineens dat uw broer een functie had in de tank. Gepeild naar wat uw broer precies deed in de tank, antwoordt u slechts dat hij klaar was om te vechten. Verduidelijkt dat gevraagd werd naar zijn taak binnenin de tank, stelt u dat zij in de tank zaten en wachtten op de oproep om te starten met vechten. Gevraagd naar een verhaal over een dergelijke missie waarbij uw broer in de tank zat, zegt u dat hij niets verteld heeft. Uw broer vertelde zo'n verhalen niet als hij op verlof was (NPO, p. 15). Gepeild of hij ooit eens iets anders vertelde over zijn werk, zegt u dat jullie thuis niet spraken over zijn job of over de inhoud van de job. Opnieuw aangespoord om toch meer te vertellen over zijn werk, bijvoorbeeld voor commandant Haddad, stelt u dat hij een secretaris was. Gevraagd wat hij precies moest doen, zegt u dat hij een vriend had die hem vroeg om met hem te werken bij een privé-militie (NPO, p. 15-16). Daar was hij de secretaris van commandant Haddad (NPO, p. 16). Gevraagd wat uw broer dan precies moest doen, zegt u dat hij altijd bij de commandant was en dat hij rond liep met hem. Gevraagd hoe lang uw broer precies gewerkt heeft voor commandant Haddad, verwijst u naar de documenten waar duidelijk op zou staan hoe lang hij daar werkte – hetgeen overigens niet het geval is. Duidelijk gemaakt dat er ook van u verwacht wordt meer te kunnen vertellen over het werk van uw broer, herhaalt u dat hij aan het werken was voor het leger en daarna voor de commando's en dat hij daarna werkte voor de privé-groep, maar u niet precies weet hoe lang hij overal werkte (NPO, p. 16). Gevraagd om een anekdote over het werk van uw broer over zijn tijd bij de commando's of het leger of bij de privé-groep en aangespoord dat u vrij mag vertellen, antwoordt u dat u alles al verteld heeft en u niets anders toe te voegen heeft. Nogmaals gevraagd naar de militaire eenheid waar uw broer bij werkte bij het leger, antwoordt u echter opnieuw vaag en stelt u dat hij ergens aan het werk was voor het leger, maar er teveel gevechten waren, het leger dit niet aankon en dat het dan de taak van de commando's was om naar daar te gaan. Ten slotte gevraagd of er nog iets is dat u weet over het werk van uw broer dat u nog zou willen vertellen, stelt u dat u alles hebt kunnen vertellen en u de waarheid verteld heeft (NPO, p. 16). Een dergelijke gebrekkige kennis over het werk van uw broer is weinig aannemelijk en doet nogmaals afbreuk aan uw verklaringen in dit verband.

Geconfronteerd met het feit dat u slechts weinig kennis vertoont over zijn tewerkstelling, kaatst u de vraag terug en vraagt u welke informatie u moet geven (NPO, p. 24). U voegt eraan toe dat u alle documenten gegeven heeft en dat hij een commando was en dat alles letterlijk op de documenten staat. U wordt erop gewezen dat van u ook verwacht wordt om meer te vertellen over het werk van uw broer, waarop u zegt dat uw broer meestal aan het werken was en hij niets vertelde over zijn werk omdat hij dat eigenlijk niet wilde. Doorgevraagd waarom hij niet wilde vertellen over zijn werk, zegt u dat hij niet wilde vertellen over gevechten met de vijand en over de slachtoffers die gemaakt waren (NPO, p. 24). Erop gewezen dat hij in een tank zat en missies deed en dat er aldus toch verhalen geweest moeten zijn en uw broer toch veel zou moeten kunnen vertellen, zegt u dat hij u wel vertelde over zijn wapen, zijn M4 en dat hij werkte in Kunduz en een tijdje in Wardak (NPO, p. 24). Zulke dingen heeft hij wel verteld, voegt u eraan toe. Opnieuw gevraagd naar zijn tijd in Kunduz, blijft u echter opnieuw steken in uw verklaringen dat hij aan het vechten was tegen de taliban en ze hen wilden stoppen zodat ze niet verder konden gaan. Gevraagd wat uw broer dan precies deed tijdens deze gevechten, beperkt u zich opnieuw tot uw verklaringen dat hij als commando werkte en wanneer er een gevecht was hij dan daar naartoe ging (NPO, p. 24-25). Uw zeer rudimentaire en algemene verklaringen aangaande het werk van uw broer maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde militaire profiel van uw broer.

U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud geregeld naar de documentatie die u heeft meegebracht (NPO, p. 8, 13, 15, 16 en 24). Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande uw eigen identiteit – u legde geen identiteitsdocument voor en legde steeds wisselende verklaringen af over uw leeftijd -, waardoor uit niets blijkt dat S.U.A. , de persoon over wie u documentatie neerlegt, daadwerkelijk uw broer betreft. Bovendien legde u wel foto's neer van uw broer, maar ontbreekt het aan een persoonlijke foto van u en uw broer. Gevraagd of u geen foto's heeft met uw broer, zegt u dat dit alle foto's zijn die men thuis heeft opgestuurd (NPO, p. 14). Gewezen op uw verklaring dat u altijd als bodyguard bij uw broer was en gevraagd of er geen foto's van jullie twee samen zijn, zegt u dat u geen foto samen met hem hebt, maar dat u wel een foto met een wapen van hem heeft. Gevraagd naar deze foto moet u evenwel toegeven dat het uw eigen wapen is en dat u geen foto met het wapen van uw broer heeft (NPO, p. 14). Daarnaast blijkt u bitter weinig op de hoogte te zijn van de vermeende documentatie van uw broer. Wanneer u zijn certificaat voor de commandotraining wordt getoond, zegt u dat u niet kan lezen, maar dat zijn taskara er bij zit en ook zijn bankkaart en andere documenten van zijn werk (NPO, p. 10). Over zijn badge zegt u spontaan enkel dat het van uw broer is (NPO, p. 10). Over het registratiedocument zegt u dan weer dat het een stempel is, maar dat u niet kan lezen: u bent niet naar school gegaan dus u weet niet wat het is, zo zegt u. Uw verklaringen over deze documenten kunnen aldus weinig overtuigen. Betreffende de door u voorgelegde documenten kan er overigens nog gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De waarde van Afgaanse documenten is bijgevolg bijzonder relatief. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende waarde en dienen zij te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is. Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat u, geconfronteerd met de vaststelling dat de uiterste datum op deze documenten 17 januari 2019, verklaart dat dit alle documenten waren die thuis aanwezig waren, van de overheid, van de militairen, van alles (NPO, p. 24). Dat u niet meer documenten kan voorleggen aangaande de jarenlange tewerkstelling van uw broer is weinig aannemelijk. U voegt hier nog aan toe dat de kaarten die hij had over het werk voor M. Haddad misschien thuis zijn en u deze kan opsturen. U werd erop gewezen dat als uw familie deze nog vindt, het heel goed zou zijn om deze alsnog op te sturen waarop u antwoordde dat u uw best zou doen om ze te laten opsturen, maar dat dit alles is wat uw familie u heeft toegezonden (NPO, p. 24). Er dient echter vastgesteld te worden dat u deze stukken vooralsnog niet heeft voorgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een broer S. heeft die jarenlang actief was voor het Afgaanse leger als commando.

Aangezien u het militaire profiel van uw broer niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er niet alleen geen geloof gehecht worden aan het feit dat u optrad als zijn bodyguard, ook kan er logischerwijs geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat hij omwille van zijn werk in de negatieve aandacht kwam te staan van de taliban. Bovendien kan hieromtrent een opmerkelijke vaststelling gedaan worden. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw familie enkele dagen voor de val van het land een dreigbrief ontving van de taliban (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Daarin werd gezegd dat uw broer S. zich moest aanbieden bij de taliban. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal maakt u spontaan echter geen gewag van deze dreigbrief. Geconfronteerd met het feit dat u eerder sprak over een dreigbrief, bevestigt u enkel dat hij een dreigbrief gekregen heeft in het verleden (NPO, p. 25). Het loutere bevestigen

van één versie kan moeilijk gezien worden als een afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. U legt deze dreigbrief overigens ook niet neer. Er werd u gewezen op het belang van deze dreigbrief toch nog op te sturen, waarop u antwoordt dat dit alle documenten zijn die uw familie heeft opgestuurd, maar als ze toch iets vinden dat u uw best zou doen om dit op te sturen (NPO, p. 25). Er dient vastgesteld te worden dat u deze dreigbrief vooralsnog niet heeft voorgelegd.

Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de vermeende verdwijning van uw broer. Zo beweert u dat uw broer op het moment van zijn verdwijning aan het werken was voor het leger, maar na de val van het land jullie geen nieuws meer hadden over zijn leven (NPO, p. 7). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de verdwijning van uw broer zegt u dat hij aan het werken was met commandant Haddad en toen de regering viel, hadden jullie geen nieuws meer over hem (NPO, p. 16). Jullie familie zou geen contact meer met hem hebben gehad sinds hij vertrokken was naar zijn werk (NPO, p. 17). Deze bewering komt echter helemaal niet overeen met uw eerdere verklaring dat uw broer gevangen genomen was door de taliban en vlak voor zijn arrestatie u nog opgebeld had en gezegd had om te vluchten (zie MENA-fiche, p. 4). Deze vaststellingen bevestigen slechts dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde werk van uw broer en de problemen die hieruit voortgekomen zouden zijn.

Voorts haalde u aan dat enkele van uw ooms, die verschillende functies hadden voor de overheid, gedood werden door de taliban na de machtsovername. Er kunnen echter stevige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Vooreerst kan er op gewezen worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw broers tewerkstelling voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Dit doet reeds vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw ooms. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat u betreffende het door u beweerde werk van uw ooms geen enkel document voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen in dit verband. Voorts blijkt ook uw kennis over hun werk eerder beperkt te zijn. U gaf aan dat uw drie maternale ooms K., H. en M. in het dorp Biz woonden dat op ongeveer een uur rijden van uw dorp ligt en u zo ongeveer één- of tweemaal per maand bij hen op bezoek ging (NPO, p. 6 en 13). Er kan aldus enige kennis van hun werk verwacht worden. Volgens uw verklaringen werkte uw maternale oom Khanuddin als chauffeur voor Hajidin Mohammad, de voormalige burgemeester van Nangarhar (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 11-12, 18 en 21). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw oom, zegt u dat de functie van uw oom chauffeur was van de burgemeester van Nangarhar en dat deze nog steeds actief was voor de overheid (NPO, p. 18). Uw oom verbleef bij hem, droeg militaire kleren en moest altijd bij hem zijn (NPO, p. 18-19). Volgens uw verklaringen vertelde uw oom niets over zijn werk voor Hajidin Mohammad (NPO, p. 19). Opnieuw gepeild of hij iets vertelde over zijn werk voor de exburgemeester, zegt u dat hij niets vertelde over zijn taken of zijn job. Doorgevraagd naar een verhaal over zijn werk, gelet op het feit dat hij voor zo'n belangrijk persoon werkte en hij interessante verhalen te vertellen had, zegt u dat hij niets vertelde over de ex-burgemeester. Gevraagd of er nog iets is wat u weet over het werk van uw oom, zegt u dat u alles verteld heeft over zijn werk: hij werkte met Hajidin Mohammad en hij was zijn chauffeur, zo stelt u. Dat u niet verder kan uitweiden over de werkzaamheden van uw oom voor een dergelijk vooraanstaand man, ofschoon u op geregelde wijze contact met uw oom had, is weinig aannemelijk. Daarnaast beweert u dat uw tweede maternale oom H. werkte voor de grenspolitie in Kandahar en dat hij samenwerkte met generaal Raziq (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 11-12 en 21). U weet niet hoe lang uw oom met hem samenwerkte, maar wel dat hij heeft samengewerkt in Lashkarga en Spin Boldak. Gevraagd om eens heel uitgebreid te vertellen wat u daar allemaal over weet, antwoordt u dat u niet zoveel informatie heeft over de job van uw oom (NPO, p. 20). Wat u weet is dat hij werkte met de generaal in de provincie Kandahar. Hij was een tijdje aan het werken met hem, maar u weet niet precies hoe lang. Gevraagd wat de taak van uw oom was, zegt u dat hij politie van de grens was. Opnieuw gevraagd wat hij dan allemaal precies moest doen, antwoordt u in algemene termen en zegt u dat hij in Spin Boldak aan de grens werkte en zijn job was om aan de grens te staan. Gevraagd naar verhalen die uw oom vertelde, zegt u dat u niet zoveel informatie heeft over hem aangezien hij in Kandahar was, maar u wel de informatie die u heeft over hem verteld hebt (NPO, p. 20). U weet wel dat uw oom een uniform had en dit er anders uitzag aangezien het een uniform van een agent van de grenspolitie was, maar u kan niet exact uitleggen hoe het er uit zag. Gevraagd of er nog iets is over het werk van uw oom H. dat u nog niet hebt kunnen zeggen, zegt u dat u wist dat uw oom werkte met de generaal, maar wat hij exact deed, dat weet u niet (NPO, p. 21). Dat u ook niet kan uitweiden over de werkzaamheden van uw tweede oom is opnieuw ongeloofwaardig.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de concrete omstandigheden van de dood van uw ooms weinig overtuigend. U verklaart dat de taliban wisten dat uw drie ooms voor het leger werkten en ze dan ook gezocht werden (NPO, p. 11). De taliban zouden uw ooms herkend hebben toen ze in de auto zaten en

terugkwamen van de moskee. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de dood van uw ooms, zegt u dat ze in een hotel waren, thee dronken en daarna onderweg waren (NPO, p. 21). Opeens begonnen mensen achter hen te schieten. Gevraagd waarom deze mensen begonnen te schieten, zegt u dat u zelf in Iran was en u niet weet waarom er geschoten werd. Gevraagd wat er precies gebeurd is onderweg, zegt u dat uw ooms in een hotel thee zaten te drinken en de mensen die hebben geschoten de boodschap ontvangen moeten hebben dat ze in het hotel zitten en omdat ze daar waren, werd er geschoten. Gevraagd waarom u zegt dat deze personen de boodschap ontvangen moeten hebben dat uw ooms in het hotel zitten, zegt u dat u dat persoonlijk denkt, dat het uw idee is want de taliban waren op zoek naar mensen die werkten voor de overheid, voor militairen (NPO, p. 21). Het gaat aldus over een loutere veronderstelling van uwentwege. Dat u over hun dood geen verdere informatie heeft, is opmerkelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hoe dan ook, in zoverre er enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw ooms actief waren voor de overheid en zij gedood werden door de taliban na de machtsovername, blijkt door de aanwezigheid van al uw andere familieleden in het dorp dat er in uw hoofde geen beschermingsnood aanwezig is in dit verband. Zo kan er op gewezen worden dat de rest van uw familie nog in het land is gebleven. Gevraagd waarom niet uw hele familie gevlucht is, zegt u dat jullie dit financieel niet konden. U stelt echter dat uw familie nog steeds verblijft waar u vroeger gewoond heeft, dat het redelijk met hen gaat en dat de tijd passeert (NPO, p. 5 en 8). Ook de vrouw en drie kinderen van uw broer S. wonen thuis bij uw mama (NPO, p. 8). Gevraagd of er na uw vertrek nog problemen zijn geweest voor uw familie, zegt u dat er na uw vertrek geen problemen meer geweest zijn omdat er geen man aanwezig is in de familie en er dus geen probleem is voor de vrouwen. Echter, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het werk van uw broer en bijgevolg ook van zijn verdwijning, blijkt uit niets dat uw broer niet meer in Afghanistan zou zijn. Uw rechtvaardiging houdt aldus geen steek. Ook de families van uw ooms blijken intussen bij u thuis ingetrokken te zijn na het overlijden van uw ooms (NPO, p. 22-23). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat één van uw familieleden na de dood van uw ooms nog problemen gekend zou hebben met de taliban. Uit niets blijkt dan ook dat dit voor u wel het geval zou zijn.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gepronounced vrees voor vervolging vanwege de taliban bestaat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de

periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO

Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De taskara van uw vader bevat immers geen specifieke persoonsgegevens. Uit niets blijkt dat het document aan uw vader toebehoort. Dat uw vader overleden is, toont u overigens niet op onomstotelijke wijze aan. Aan de foto's van zijn begrafenis kan immers geen waarde gehecht worden, uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Met betrekking tot de taskara van uw oom kan erop gewezen worden dat uit niets blijkt dat deze taskara aan één van uw ooms toebehoort, temeer daar er vragen rijzen bij uw verklaringen over uw eigen identiteit. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat Afgaanse (identiteits)documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van de door u neergelegde taskara van uw oom zeer beperkt is. Ook de foto's van uw ooms en de foto van u Khanudin leveren geen bewijs van enige verwantschap. Aan de drie foto's van enkele lichamen, waarover u beweert dat het uw ooms zijn, kan geen enkele waarde gehecht worden. Uit niets blijkt immers wie er op deze foto's afgebeeld staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 4 januari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidend principe bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde onder meer dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omwille van de job van zijn broer, die werkzaam was in het Afghaanse leger en later ook binnen een privé-militie die opgericht werd door president Ghani.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een broer S. heeft die jarenlang actief zou zijn geweest voor het Afghaanse leger zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij daardoor in de negatieve aandacht van de taliban zou komen te staan.

Zo oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst dat verzoeker geen waarheidsgetrouwe verklaringen had afgelegd over zijn leeftijd en geen identiteitsdocument kon voorleggen hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde identiteit en zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

Met betrekking tot de motivering inzake zijn leeftijd wijst verzoeker erop dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek al ter sprake is gekomen in het Europees Parlement in een resolutie. Hij citeert uit informatie waaruit volgens hem blijkt dat er ernstige problemen zijn met het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen en dit terwijl de verwerende partij ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is.

De Raad stelt evenwel vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de verwerende partij op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoeker geen eenduidige verklaringen had afgelegd aangaande zijn leeftijd. Zo blijkt dat verzoeker in België verklaarde dat hij zeventien jaar en twee maanden oud was, waardoor 31 maart 2005 werd genoteerd als zijn geboortedatum. De medische test die werd uitgevoerd op 25 mei 2022 wijst echter uit dat verzoeker een leeftijd van 21,5 jaar had, met standaarddeviatie van twee jaar, zodat hij bij aankomst in België op 22 mei 2022 in ieder geval meerderjarig was en minstens 19,5 jaar oud. In zoverre hij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd overigens van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Indien hij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Het blijkt echter niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Verder lijkt hij eraan voorbij te gaan dat hij zelf over zijn leeftijd verschillende verklaringen had afgelegd, met name had hij in Bulgarije het jaar 2000 als geboortjaar opgegeven en in Frankrijk nu eens het jaar 2002 en dan weer het jaar 2003, én, niet in het minst, dat hij tegelijkertijd had verklaard 17 jaar en twee maanden oud te zijn bij zijn aankomst in België en dat zijn vader al 19 jaar dood was, hetgeen uiteraard geen steek houdt. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad dan ook vast dat het feit dat verzoeker geen eenduidige

verklaringen had afgelegd over zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet en dat, samengenomen met de vaststelling dat hij geen taskara heeft voorgelegd, dit de geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde identiteit op de helling zet. Het spreekt verder voor zich dat verzoeker niet kan verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd teneinde de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De voorgaande vaststelling is bijzonder relevant voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Immers, indien hij een vervolgingsvrees inroept op grond van het feit dat zijn broer bij het Afghaanse leger tewerkgesteld was, dan komt het hem in eerste instantie toe om de verwantschap aannemelijk te maken. Het niet-betwiste gegeven dat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft voorgelegd leidt ertoe, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, dat niet kan worden vastgesteld dat de persoon wiens documenten hij neerlegde daadwerkelijk zijn broer is, temeer nu wel foto's worden neergelegd maar geen foto's waarop verzoeker samen met de betrokkene staat enerzijds, en in de bestreden beslissing ook op pertinente gronden wordt vastgesteld dat verzoeker, ondanks het intense contact met zijn broer ("als hij naar huis kwam was ik altijd bij hem, altijd", NPO 1 februari 2023, p 8), slechts een zeer beperkte concrete kennis kon etaleren van diens werkzaamheden en zich beperkte tot rudimentaire en algemene verklaringen, en zijn verklaringen over de inhoud van de neergelegde documenten niet stroken met de inhoud ervan en verzoeker überhaupt bitter weinig op de hoogte is van de inhoud van de documentatie met betrekking tot zijn broer.

Met betrekking tot het gebrek aan informatie over de werkzaamheden van zijn vermeende broer, verwijst verzoeker naar een bron (H.E. CAMERON, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*) waaruit hij afleidt dat zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker. Verder citeert hij ook uit informatie van het UNHCR inzake de correlatie tussen de aard van de verklaringen en de scholingsgraad van verzoekers om internationale bescherming en stelt hij dat het feit dat hij zo weinig kan vertellen over het werk van zijn broer aantoont dat hij niet zo geschoold is.

Deze argumentatie volstaat echter geenszins om de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake het feit dat verzoeker, ondanks de veelvuldige contacten met zijn broer, niet verder kwam dan wat rudimentaire en algemene verklaringen over dienst werk, te ondermijnen. Verzoeker werd op verschillende manieren bevraagd, met open vragen en vragen over de concrete invulling van de werkzaamheden en werkomgeving van zijn broer en nadat bleek dat hij niet zelden naast de kwestie antwoordde en niet verder kwam dan wat vage algemeenheden, werd hij zelfs uitgenodigd om een anekdote te vertellen over het werk van zijn broer bij de commando's, bij het leger of bij de privé-militie, maar ook daar kon verzoeker niks concreets vermelden (NPO 1 februari 2023, p 16). Zelfs aangenomen dat van verzoeker geen uiterst gedetailleerde informatie kan worden verwacht, maakt de vaststelling dat hij niet in staat bleek voorbij wat algemeenheden te gaan in de beschrijving van de werkzaamheden van zijn broer, die aan de basis zouden liggen van zijn vermeende vrees voor vervolging, deze niet geloofwaardig, temeer nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft gewezen op geheugenproblemen, meer nog, de protection officer aanspoorde meer vragen te stellen, en er geen medische attesten voorliggen waaruit geheugenproblemen zouden kunnen worden afgeleid. Gelet op de aard van de vraagstelling kan hij zich ook niet verschuilen achter zijn gebrek aan scholing. Het zijn immers geen kennisvragen die hem werden gesteld, maar eerder vragen over de leefwereld van zijn broer. Met de verwerende partij kan dus worden vastgesteld dat de zeer beperkte concrete kennis aangaande het werk van zijn broer afbreuk doet aan de bewering dat verzoeker daadwerkelijk een broer heeft die tot aan de machtsgreep van de taliban in dienst was bij het Afghaanse leger.

Verder moet nog worden vastgesteld dat terwijl verzoeker bij de DVZ gewag had gemaakt van een dreigbrief die enkele dagen voor de val van het land werd bezorgd aan de familie en waarin werd gesteld dat zijn broer zich moest melden bij de taliban, hij daarvan niet spontaan gewag maakte bij persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt daartegenover dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit niet altijd een teken van ongelooftwaardigheid is.

Dit betoog is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistente verklaringen. Dat verzoeker dergelijk belangrijk element als een dreigbrief niet spontaan zou hebben vermeld tijdens een onderhoud waarbij hij uitgebreid in de mogelijkheid werd gesteld om alle belangrijke elementen van zijn asielrelaas uit de doeken te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Overigens legde

hij de dreigbrief niet neer. Verder legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over de verdwijning van zijn broer, en meer in het bijzonder over de vraag of er nog contact was geweest voor zijn verdwijning. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de vraag of zijn broer voor zijn verdwijning al dan niet contact had opgenomen is volstrekt onaannemelijk. Immers, luidens één versie van de verklaringen zou zijn broer hem hebben opgebeld en hem hebben aangemaand te vluchten, terwijl volgens een andere versie er helemaal geen contact meer zou zijn geweest na de val van het land. Nu het gaat om een gebeurtenis die er rechtstreeks toe heeft geleid dat hij het land heeft verlaten en van determinerende invloed was op zijn verdere leven, mag redelijkerwijze geacht worden dat deze in het geheugen van verzoeker is gegrift. Eenzelfde vaststelling kan overigens worden gedaan met betrekking tot de verklaringen over de dreigbrief. Bijgevolg mag van verzoeker worden verwacht dat hij tijdens zijn procedure internationale bescherming hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt, quod non in casu. Overigens staft verzoeker eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest.

Met betrekking tot de beoordeling van de documenten, stelt verzoeker dat de schriftelijke bewijsstukken niet kunnen worden genegeerd vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid aangezien ze er precies een positief effect op kunnen hebben.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij de documenten wel degelijk heeft beoordeeld. Zo werd, zoals hierboven reeds vastgesteld, terecht geoordeeld dat gelet op het feit dat verzoeker geen duidelijkheid kon verschaffen over zijn identiteit, uit niets blijkt dat de stukken met betrekking tot S.A. zijn broer betreffen, temeer nu verzoeker ook geen foto's kon neerleggen waarop hij samen met zijn broer is afgebeeld terwijl dat in alle redelijkheid van hem kan worden verwacht, gelet op zijn verklaringen omtrent de contacten met zijn broer. Verder werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de neergelegde documenten niet konden overtuigen omdat hij bitterweinig kon vertellen over de inhoud ervan. Ook werd er nog op gewezen dat de waarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is omdat uit de informatie in het dossier blijkt dat vervalste documenten er gemakkelijk te verkrijgen zijn. Tot slot stelde de verwerende partij ook terecht vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet meer documenten kon neerleggen, zeker in het licht van het feit dat de uiterste datum op de documenten 17 januari 2019 is. In die optiek kan er ook nog op worden gewezen dat het bevreedend is dat hij de dreigbrief waarover hij verklaringen had afgelegd niet heeft neergelegd.

De Raad is van oordeel dat de pertinente vaststellingen van de verwerende partij die hiervoor werden beoordeeld niet door verzoeker werden weerlegd en dat ze van aard zijn om de conclusie te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij een broer heeft die jarenlang actief was in het Afghaanse leger en dat verzoeker zelf om die reden ook een gegronde vervolgingsvrees heeft. Eén en ander klemt des te meer nu hierna nog zal worden vastgesteld dat verzoeker heeft verklaard dat de rest van zijn familie in het dorp is blijven wonen en daar geen problemen meer zou hebben ondervonden.

Verzoeker verklaarde verder ook dat enkele van zijn ooms, die verschillende functies hadden voor de overheid, na de machtsovername werden gedood door de taliban.

Dienaangaande stelde de verwerende partij onder meer vast dat de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker aflegde over zijn broers tewerkstelling ook afbreuk doen aan de geloofwaardigheid met betrekking tot zijn ooms. Ook blijkt dat dat hij geen enkel document kon voorleggen ter ondersteuning van zijn verklaringen in dit verband en dat zijn verklaringen over de omstandigheden van de dood van zijn ooms weinig overtuigend waren. Ook werd vastgesteld dat de aanwezigheid van verzoekers familieleden in het dorp erop wijst dat er geen beschermingsnood aanwezig is in dit verband, dat verzoeker had verklaard dat het redelijk met hen gaat en dat er na verzoekers vertrek geen problemen meer zijn geweest en dat verzoekers rechtvaardiging hiervoor geen steek houdt.

In de mate dat verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij documenten neerlegt over het werk van zijn ooms, kan alleen maar worden vastgesteld dat zijn verklaringen op zich niet van die aard zijn dat ze een ernstige vervolgingsvrees aannemelijk maken. Verder blijkt niet hoe verzoekers algemene argument omtrent het gegeven dat rekening moet worden gehouden met het profiel van de verzoeker om internationale bescherming in dit concrete geval van invloed zou kunnen zijn op de bovenstaande conclusie. Waar hij verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en zijn traumatische ervaringen kan enerzijds worden vastgesteld dat geen medische attesten voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen, en dat hij evenmin aantoonde dat hij dat niet zou kunnen omwille van zijn leeftijd. Bovendien kan dit argument niet worden betrokken bij de vaststelling dat geen stukken voorliggen enerzijds, en dat de familie van verzoeker geen problemen meer heeft ondervonden sinds zijn vertrek anderzijds. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete argumenten

in tegen de voormelde pertinente vaststellingen terwijl de Raad van oordeel is dat deze reeds volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsvrees op deze grond te besluiten. Het gegeven dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft geëtaleerd inzake de werkzaamheden van zijn ooms is in die zin overtuigend.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Een ongeloofwaardig asielaanvraag moet niet worden getoetst aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 4 januari 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel. Overigens moet erop worden gewezen dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij, actuele informatie heeft bijgebracht die daar anders over doet denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Er zijn geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS